

———— Kupihár Rebeka

NEHÉZ MELLETTED VERSET ÍRNI

pedig büszke vagy a múzsalétre,
és én örömmel vagyok trubadúr.
nem ezzel van a gond.
csak tudod, körbenézek, és alig van valami,
amit ne fejeznének ki a hétköznapiok kellékei
ezerszer pontosabban.

a kétoldalról rúzsos pohár,
a szalagparketta tágas játéktere,
a fogamzástápláló persely,
amiből a lángosokat vesszük.
a nem záródó wc-ajtó,
ami csak a vendégekkel kínos.
a tárgyaink csendes kölcsönhatása,
rózsafüzér a jóni tojás mellett.
az oszthatatlanságig keveredő
könyvek és fehéreművek.
gyertya. fürdéshez, imához, szeretkezéshez.
a lényegét mutatják a kulisszáink.

A FÉRFIAK ÁLTALÁBAN ARRÁ KÍVÁNCSIAK,

hogyan én tulajdonképpen mennyire hasonlítok Máriára.
nyilván nem így kérdezik,
körmönfontan,
apró részletekben,
kitérőkkel,
szinte oldalazva
térnek rá a lényegre.

ez a kérdés azért fontos,
mert jó tudni egy asztaltársaságban,

kinek a vérét lehet a legnagyobb sikerrel
felajánlani egy minótaurosznak,
és kinek a könnyei gyógyítják a szemmel verést.

ez a kérdés mélyebben érint, mint mutatom,
de nem térek ki.
mindig azt az igazságot mondom,
amitől biztonságban érzem magam.

így sokszorozódok,
házibuliról házibulira,
hozzám hasonló alakokká,
idegen férfiakban.

WOMEN'S SECRET

ha ebben a hónapban sem jön össze,
még elszántabban kell próbálkoznunk,
mondtuk az első hónapokban,
és teli szájjal neveltünk két együttlét között.

most már nem szólunk semmit
a véres fehéreneműk láttán.
egyszerűen kidobjuk,
vagy úgy teregetjük, hogy ne látsszon,
úgy hajtogatjuk, hogy ne kelljen hozzáérni
a szürkére dörzsölt foltokhoz.
nem a szégyen miatt,
mint lánykorunkban,
hanem, hogy szabadulni tudjunk a ténytől,
ami nem hagy lélegezni,
a ténytől, ami megkerülhetetlen,
és amit már nem hagyhatunk sokáig figyelmen kívül,
hogy a szerelem és termékenység
két külön bokor,
és a köztük lévő út csak keveseknek átjárható.

A QUEER ÉLHARCOS MEGPIHEN

be kell ismernem, kedves szabolcs,
mikor azon a padkán ültünk,
és te nagyobb voltál, mint az ég,
én kisebb, mint a gesztenye,
amit a fiadtól kaptál ajándékba,
és átöleltél annyira,
hogy a polgárórség fényei
nem érték a testemet,
valami hatalmas érzést éreztem.
nagyobbat, mint nő mellett valaha.
persze, kétszer akkora vagy, mint
bármelyik nő, akit valaha szerettem.

akkor, életemben először
éreztem a királykisasszonyok
giccsbe hajló tragédiáját,
amit a barátnőim már az óvodában ismertek,
hogy egy életem, egy halálom,
itt vagyok, vegyél feleségül,
vigyázz rám,
koptasd a kilincseket helyettem,
hordozz a tenyereden,
és miközben mosod a szélvédőt,
hadd forgassam a fejem az anyósülésen.
amíg csak van anyósülés,
és a szeplők a karodon földdé nem válnak.

hadd legyek ennek a játéknak
a kiszámítható másik fele,
hadd mossam az izzadságtól fehérre
batikolódott munkásruhád,
hadd tanuljak meg úgy fűszerezni,
ahogy a nők, akik téged neveltek,
hadd csomagoljak uzsonnát
a gyerekeknek, akik rád hasonlítanak.
hadd legyek az neked, ami a világból hiányzik.

nevetséges ez, tudom.
ilyet, egy értelmiségi nő.
pláne, aki a papás-mamást
sosem szabályszerűen játszott.

de jöttek, jöttek ezek az archaikus vágyak,
tanult, mélyen rögzült mozzanatok,
amikre a bennem élő asszonyok emlékeznek.

és hirtelen ott álltak körülöttünk,
énekeltek és dübörögtek,
mellük hullámszórt,
nyakukon az ér megdagadt,
és nem azt követelték, hogy az enyém legyél,
hanem, hogy én a tiéd.

aztán elengedtél.
reszkettem,
az asszonyok kántáltak,
a kavicsok remegtek a betonon.
és igaz, csak egy villanás volt az egész,
többet ember nem is bírna,
de felnéztem rád,
és hirtelen úgy szerettelek,
ahogy az összes nő az összes férfit,
és tudtam, innen folytatni nem lehet.

ezek az asszonyok, amíg élek,
itt fognak kántálni
ezen a kátyús, zempléni utcán,
és én itt fogom hagyni őket,
másképp nem is lehet,
az énekük nekem szól, de nem rólam,
még akkor sem, ha néha visszatérek majd,
hogy átéljem,
pár percig énekelek egy olyan nyelven,
amit sosem tudnék beszélni.